

sedda kui just peab tema meile nūud läitte taassoma. Pärrast sedda lähme ühheskoos sõawäega Reino-wadderi ferre peale, püame sedda ellosalt ja pome, kui aissi siggineb, sedda sedtamaid wölla, enne kui aega saab uut wallet välja mõttelda.

Se nōu olli kuñinga mele järel; tema käskis filmavilgul mõlemad ilmasüta teatud išandad ema ette kutsuda ja neid auoga vasto wēita. Siis kutsuti föik elcjad oujärje ümber kolko ja kutsutati awalikult, sedda Reinowadder walletanud ja oinaga seltsis wagga Utpüksile otsa teinud. "Wöife!" ütles kuñingas, "hundi ning farro auoga vasto, leppituseks töutan neile oina sugjuvöösa iggarejeks aekas värranduseks." — Lõupard töötas wangi oresse, prastis Messiköpp ja Läne-ißanda ahheladest, ütteldeš: "Minu tulutan teile idemaid sõnumid! kuñinga rahho ning priust! Kuñingas kahhetiseb süddamest sedda äda, mis teile tehtud ja lubbab teile leppituseks oina föige tema sugguvöössaga Ma-ilma otsani. Teie woite neid iggaslahhas püda, olgo metsas ehk laggedas. Pealegi antakse teile veel lubba, Reino-wadderile iggal torbel kahjo tehha, nisammeti tema naise ja lastele. Sedda tulutan teile kuñinga nimel. Tema ja föik, kes eddespiddi tema järel walletsemas, sawad sedda sõutust piedama! Ünustage nūud wistlesust ja wandoge su ning sõnaga kuñingale ueste truust."

Kepitus olli tehtud; oinas piddi elloga töutust kinnitama, ja seisab veel tänapääw tema sugge, wöösa hundi ning farro wessi all. Seal tap se igga-

wene wihamine ja taggalusamine tōusis. Hundibid tūlikwad nūud julgest lamimaste peale, seit et wañast digus nende fäes. — Messikäppale ja Kriimslimale auustuseks walmistas kuñingas ühle wöeraspeo, mis kaks näddat peti, ja föige ilmale awivalikult näitis, fudda hunt ning farro ueste kuñinga sobrust leidnud.

7.

Oh, sedda elo ja õnne! oh, sedda pidbu ja põlwe! mis kuñinga looas peti. Ahjo kerrised ohkasid maugo loormade, lauab seppiko ja källi kuhjade al. Tocco-pil ja viol kergitasid murrul nore rahwa jalgu. Messikäp istus Kriimslinaga kuñinga lõtvas, suitsetasid kartuse-tubbafat ja westsid maggasat juttu; kuñingas püdis neid awivalikult auvestada. Ei olnud wañema rahwa mällestussel ühsemat piddu nähtud, kui praego kuñinga looas olli. Arcafas ja noor sit ellid oßawamad tantsimehhed; orrai, kas ja rahu roñisid wöidu ridwa möda üllesse, kuhhu üri, pähklid ja tõukusi otsa olli pandud, mis wöitjale palgaks lubbatud. Ükssteijest wäg-gise möda püdes libbiisid roñihad ühheskoos mahha.

— Röningad teised wiskasid kurni, weddosid wäggipulka, kaswatasid tamme, loid kufferpalli, ehk teegg'd munud nalja. Linnu-pigad ja neljajalg sed neiod diskasid figel Atjo-tralli, üks waña tuddipä arcafas westis enneauistest juttu. Ollekannud ja wina-trusid fäisid saggedasti ümber, su iggamehhel südame mõeduks. Ehf kül wöeraspeeli füllalti loos